

Sygn. akt XVII AmE 320/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2021 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.-D.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.-D. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 lipca 2020 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.-D. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 320/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 27 lipca 2020 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12, ust. 3, ust. 6 i ust. 6a oraz art. 30 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r., poz. 833 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną był podmiot (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.-D., zwany w dalszej części decyzji „Przedsiębiorcą”, w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1. Przedsiębiorca oferował do sprzedaży w prowadzonej przez siebie stacji paliw zlokalizowanej pod adresem: R., (...)- (...) W., olej napędowy niespełniający wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1680), tj. nie przestrzegał warunku nr 2.2.1. zawartego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 14 maja 2015 r. nr (...) ze zmianami,
2. za działanie określone w pkt 1 wymierzam karę pieniężną w kwocie 24 000,00 zł (dwadzieścia cztery tysiące złotych zero groszy).

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.-D. wniósł odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił następujące naruszenia:

1. art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne (dalej: Pe) polegające na jego niezastosowaniu, pomimo wystąpienia przesłanek uzasadniających jego zastosowanie tj. znikomej społecznej szkodliwości czynu oraz zrealizowania obowiązku koncesyjnego przez przedsiębiorcę;

2. art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne poprzez uznanie, że w przedmiotowej sprawie wystąpiły przesłanki do nałożenia na koncesjonariusza kary pieniężnej w wysokości 24.000,00 zł

3. art. 7, 9 i art. 77 § 1 ustawy z dn. 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania Administracyjnego (dalej k.p.a.) poprzez nieprawidłowe zebranie i rozpoznanie materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed Prezesem URE oraz poprzez zaniechanie wyjaśnienia stronie zasadności przesłanek, którymi kierował się organ przy załatwianiu sprawy;

4. art. 80 k.p.a. - poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w efekcie wybiórcze dobieranie dowodów, w tym brak ustalenia lub nieprawidłowe ustalenie faktów sprawy, co polegało na tym, że wydając Decyzję:

a. nie przeprowadzono dodatkowych czynności wymagających wiadomości specjalnych jakie posiada właściwy biegły zakresu oceny jakości paliwa wyrobów węglowodorowych w zakresie oceny czynności możliwych do dokonania i przeprowadzonych przez koncesjonariusza w celu wprowadzenia do obrotu paliwa o jakości zgodnej z obowiązującymi przepisami,

b. oparto się na treści dokumentacji przedłożonej przez pracowników Inspekcji Handlowej.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. uchylenie w całości decyzji Prezesa Urzędu Energetyki nr (...) z dnia 27 lipca 2020 r.;

2. odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej,

3. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu oceny jakości paliw płynnych mgr. inż. W. M. (1) w latach 1998-2018 biegłego przy SO w Poznaniu, na okoliczność tego, czy strona miała możliwość zapobieżenia wprowadzaniu do obrotu paliwa o parametrach ustalonych w ramach postępowania,

4. obniżenie kary wymierzonej powodowi w decyzji z uwagi na dotychczasowy rzetelny sposób prowadzenia działalności koncesjonowanej przez powoda w sytuacji nie uwzględnienia zarzutów podniesionych w odwołaniu,

5. zasądzenie od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. pominięcie dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu paliw, w osobie W. M. (2) - jako nieprzydatnego do wykazania, czy powód miał możliwość zapobieżenia wprowadzeniu do obrotu paliwa o parametrach ustalonych w ramach postępowania, dowód ten jest nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy a okoliczności faktyczne zostały potwierdzone dokumentami zebranymi w toku postępowania administracyjnego,

3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną mu decyzją Prezesa URE z 14 maja 2015 r. nr (...), zmienioną decyzją z 12 listopada 2015 r. nr (...), decyzją z 15 kwietnia 2016 r. nr (...), decyzją z dnia 21 marca 2017 r., nr (...) i nr (...), decyzją z 7 czerwca 2017 r. nr (...), decyzją z 8 sierpnia 2017 r. nr (...) na okres od 15 maja 2015 roku do 31 grudnia 2030 roku. Przedsiębiorca w ramach wykonywania działalności koncesjonowanej eksploatuje m.in. stację paliw zlokalizowaną pod adresem: R., (...)-(...) W., w której sprzedaje m.in. olej napędowy.

/k. 15-19. akt adm./

W dniu 2 lipca 2018 r. inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w B. przeprowadzili na ww. stacji paliw Przedsiębiorcy kontrolę jakości paliw ciekłych oferowanych do sprzedaży. W trakcie tej kontroli inspektorzy pobrali próbki oleju napędowego (podstawową oraz kontrolną). Pobrane próbki pochodziły z partii w ilości 3000 litrów ze zbiornika paliw eksploatowanego przez Przedsiębiorcę. Pobrana próbka podstawowa paliwa nr (...) została przyjęta do badania w dniu 3 lipca 2018 r., w akredytowanym (AB (...)), Specjalistycznym Laboratorium (...) z siedzibą w B., ul. (...), (...)-(...) B.. Wynik tego badania wskazał, że przedmiotowa próbka oleju napędowego nie spełniała warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zaniżoną stabilność oksydacyjną. Wynik badania próbki wyniósł: 12,8 h natomiast wymagania jakościowe wynikające z rozporządzenia, jednoznacznie wskazują, że właściwa wartość winna wynosić minimum 20 h - Załącznik nr 3 do rozporządzenia Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. /k. 6-12 akt adm./

W dniu 12 lipca 2018 r. inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w B. przeprowadzili na stacji paliw zlokalizowanej pod adresem: R., (...)-(...) W. kontrolę jakości paliw, podczas której zapoznali Przedsiębiorcę z wynikami badań laboratoryjnych pobranej w dniu 2 lipca 2018 r. próbki oleju napędowego. Przedsiębiorca wyjaśnił, że zakupił paliwo z firmy (...)/ (...) sp. z o.o. (...)-(...) W., ul. (...). Do zakupionej partii paliwa dołączone zostały dokumenty, tj. kopia faktury, dowód nalewu, atest jakości, przesunięcie magazynowe mms na stację paliw R., dokument drogowy (...). /k. 13-14 akt adm./

Pismem z 26 października 2018 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej zwanego „Prezesem URE”), że w trakcie kontroli przeprowadzonej w dniu 2 lipca 2018 r. przez (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w B., w stacji paliw zlokalizowanej pod adresem: R., (...)-(...) W., eksploatowanej przez Przedsiębiorcę, stwierdzono oferowanie do sprzedaży oleju napędowego niespełniającego wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. /k. 4-5 akt adm./

Pismem z dnia 19 lutego 2020 roku zawiadomiono Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej z powodu oferowania przez niego do sprzedaży paliw ciekłych niespełniających wymagań jakościowych przewidzianych prawem, tj. naruszenia warunku zawartego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 14 maja 2015 r. nr (...) ze zmianami i wezwano do przedstawienia wszelkich informacji i wyjaśnień związanych z tą sprawą w terminie 14 dni od otrzymania tego zawiadomienia. /k. 1-2 akt adm./

Pismem z dnia 9 marca 2020 r. Przedsiębiorca przedstawił wyjaśnienia i dokumenty żądane od niego w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego. /k. 23-24, 25-33 akt adm./

Pismem z dnia 9 lipca 2020 r. zawiadomiono Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania administracyjnego oraz o możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w terminie 7 dni od otrzymania tego zawiadomienia. Strona otrzymała ww. zawiadomienie 13 lipca 2020 r., a zatem termin do zapoznania z materiałem

dowodowym zgromadzonym w sprawie upłynął z dniem 20 lipca 2020 r., jednakże Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia. /k. 34, 35 akt adm./

Przychód Przedsiębiorcy uzyskany w 2019 r. z tytułu obrotu paliwami ciekłymi wyniósł (...) zł. /k. 33 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Postanowieniem z dnia 30 września 2021 roku Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął dowód z opinii biegłego z zakresu oceny jakości paliw płynnych mgr. inż. W. M. (1) w latach 1998-2018 biegłego przy SO w Poznaniu, na okoliczność tego, czy strona miała możliwość zapobieżenia wprowadzaniu do obrotu paliwa o parametrach ustalonych w ramach postępowania, gdyż był to dowód nieistotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zważył co następuje:

Strony nie wystąpiły o przeprowadzenie rozprawy, natomiast rozpoznanie sprawy na rozprawie nie było konieczne, wobec czego wystąpiły podstawy rozstrzygnięcia sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Odwołanie jest niezasadne.

Zarzuty powoda dotyczące naruszenia prawa procesowego tj. art. 7, 9 i 77 § 1, 80 k.p.a. oraz art. 8 k.p.a. tj. zarzutu zaniechania podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia sprawy, czy też błędnego zgromadzenia materiału dowodowego nie zasługują na uwzględnienie. W przypadku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa URE do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Sąd rozpoznaje sprawę merytorycznie. Z uwagi na charakter postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, postępowanie niniejsze tj. z odwołania od decyzji Prezes URE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradiktoryjnego. Z tych względów, wskazywane przez powoda naruszenia prawa procesowego nie mogły skutkować uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonej decyzji.

Powód podniósł, że zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U.06 Nr 169, poz. 1200 ze zm.) w czasie kontroli inspektor pobiera dwie próbki. Następnie inspektor niezwłocznie przekazuje pobrane próbki do akredytowanego laboratorium, w warunkach uniemożliwiających zmianę jakości paliwa i jego cech charakterystycznych natomiast jedna z próbek dostarczonych do akredytowanego laboratorium stanowi próbkę kontrolną, a drugą próbkę przeznacza się do badań. (art. 22 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U.06 Nr 169, poz. 1200 ze zm.). W trakcie kontroli przeprowadzonej w dniu 2 lipca 2018 roku pobrano próbki paliw, jednak pracownicy Inspekcji handlowej nie dopełnili swoich ustawowych obowiązków nie instruując o możliwości wnioskowania o przeprowadzenie badania kontrolnego, taką informację przekazano dopiero w dniu 12 lipca 2018 r., czyli na kilka dni po dokonaniu sprzedaży partii produktu. Powód zarzucił, że z uwagi na brak badania drugiej próbki nie w ramach postępowania przed Prezesem URE, nie było możliwe obalenie twierdzeń i ustaleń postępowania prowadzonego przed Prezesem URE. W wyniku błędów popełnionych w czasie przeprowadzenia kontroli strona nie miała możliwości wystąpienia o zbadanie próbki kontrolnej, a tym samym obalenia niekorzystnych twierdzeń organów. Powód przyjął, że Prezes URE wydając przedmiotową decyzję nie przeprowadził weryfikacji i oceny dowodów dotyczących formalnego i merytorycznego przebiegu istotnych dla wyniku sprawy czynności pobrania, magazynowania, transportu i badania próbek. Powód wskazał dalej, że podstawą faktyczną rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 1 zaskarżonej decyzji były wyniki badań przeprowadzonych przez w B. stwierdzające, iż badana próbka paliwa nie spełnia wymagań jakościowych w zakresie parametru stabilności oksydacyjnej określonych w rozporządzeniu jakościowym, przy czym Prezes URE dokonując wyliczeń % przekroczenia parametru nie uwzględnił parametru dopuszczalnej tolerancji (tzw. granicy błędu pomiarowego). Powód podniósł, że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie pozwala na uznanie, iż pobranie przedmiotowej próbki i jej badanie zostało przeprowadzone zgodnie z procedurą określoną w ustawie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, co stanowi

gwarancję reprezentatywności uzyskanego wyniku dla partii paliwa znajdującej się w zbiorniku. Zdaniem powoda, w toku kontroli nie udokumentowano procedury, którą zastosowano w trakcie pobierania próbki oleju napędowego, na jej ustalenie nie pozwalają dokumenty złożone do akt sprawy.

Wbrew powyższym twierdzeniom należy wskazać, że przeprowadzenie kontroli w dniu 2 lipca 2018 roku zostało udokumentowane należycie. Należy też przy tym przypomnieć, że przedmiotowy protokół kontroli Inspekcji Handlowej z dnia 2 lipca 2018 roku sporządzony z udziałem osoby czynnej w lokalu – pracownika powoda, z zapewnieniem możliwości przedstawienia przez kontrolowanego własnej wersji zdarzeń, jest w rozumieniu art. 76 § 1 k.p.a., dokumentem urzędowym. A zatem, dokument ten, sporządzony w przepisanej formie przez powołane do tego organy państwowe w zakresie ich działania, stanowi dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Obalenie ustaleń protokołu kontroli, jako dokumentu urzędowego, jest możliwe i stosownie do art. 76 § 3 k.p.a. wymaga przedstawienia przez stronę stosownych dowodów (tak też: NSA w wyrokach: z dnia 16 lipca 2015 r., sygn. akt: IIGSK 1491/14, z dnia 5 września 2017 r., sygn. akt: II GSK 3317/15). W niniejszym postępowaniu strona nie wykazała jednak w żaden sposób, aby wersja zdarzeń w nim przedstawiona była niezgodna z rzeczywistością. Ponadto, wbrew twierdzeniom powoda próbki pobrane były zgodnie z treścią pkt 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 1 września 2009r. w sprawie sposobu pobierania próbek paliw ciekłych (Dz. U. z 2014r. poz. 1035 z późn. zm.), o czym dobitnie świadczą oba protokoły: kontroli i pobrania próbek (k. 6-7, 8-9 akt adm.). Protokół pobrania próbek (k. 8-9 akt adm.) zawiera obszerny opis czynności pobrania próbek z urzędnika służącego do dystrybucji, zgodnie z powołanym wyżej rozporządzeniem. Ponadto, wbrew twierdzeniom powoda o braku poinformowania go o możliwości badania próbki kontrolnej, wskazać należy, że z treści protokołu kontroli wynika, że zadośćuczyniono temu obowiązkowi. W jego treści (k. 6 akt adm.) znajduje się bowiem następujący zapis: „Pani A. W. złożyła oświadczenie osoby czynnej w lokalu, które załącza się do akt kontroli. Przed rozpoczęciem czynności kontrolnych inspektorzy okazali ww. legitymacje służbowe i upoważnienie do przeprowadzenia kontroli nr (...) oraz zapoznali z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego. Pani A. W. po zapoznaniu się z ww. dokumentacją podpisała pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy”. Jak wynika z protokołu, pracownik powoda został również pouczony, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2017 r., poz. 2063 ze zm.), że kontrolowany może zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu kontroli bądź wnieść je na piśmie do wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu (k. 7 akt adm.). Pomimo powyższego, pracownik powoda nie złożył zastrzeżeń bezpośrednio do protokołu, ani też w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. W związku z powyższym, skoro powód został pouczony o przysługujących mu uprawnieniach, nie może skutecznie obarczać pozwanego zaniechaniem złożenia wniosku o dokonanie badania próbki kontrolnej.

Jak natomiast bezspornie wynika z protokołu za badań (k. 12 akt adm.), powód oferował do sprzedaży w prowadzonej przez siebie stacji paliw olej napędowy niespełniający wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1680). Należy tu przypomnieć, że wynik badania próbki paliwa pobranej podczas kontroli w dniu 2 lipca 2018 roku wskazał, że przedmiotowa próbka oleju napędowego nie spełniała warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zaniżoną stabilność oksydacyjną. Wynik badania próbki wyniósł bowiem: 12,8 h natomiast wymagania jakościowe wynikające z rozporządzenia, jednoznacznie wskazują, że właściwa wartość winna wynosić minimum 20 h - Załącznik nr 3 do rozporządzenia Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

Powód w treści odwołania twierdził ponadto, że dołożył należytej staranności dokonując zakupu paliwa. Wskazał, że w sprawie nie wykazano, aby w związku z wprowadzeniem zakwestionowanego paliwa do obrotu powstały jakiegokolwiek szkody, ani też, aby w szczególnie sposób zostały naruszone zasady reguły ostrożności. W ocenie powoda, obniżone parametry paliwa nie wpływały na zwiększone zagrożenie pożarem czy wybuchem, ani nie doprowadziły do wadliwego funkcjonowania urządzeń nabywców. Powód wskazał, że udokumentował źródła pochodzenia paliwa oraz okazał dokumentację jakościową dostawcy. Podniósł również, że nie mógł temu zapobiec, gdyż nie można

wymagać od racjonalnego przedsiębiorcy, aby po wprowadzeniu produktu do zbiornika codziennie dokonywał badania znajdującego się w nim produktu.

W przekonaniu Sądu, powoływanie się przez powoda na dysponowanie dokumentem dotyczącym jakości paliwa jest wystarczające. W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Powód zatem jako podmiot profesjonalny, prowadzący działalność koncesjonowaną i świadomy warunków koncesji, powinien był podjąć odpowiednie działania, mające na celu monitorowanie jakości paliwa, które oferował klientom. Wymóg podejmowania stosownych działań przez powoda wynika z konieczności realizacji obowiązku prowadzenia działalności gospodarczej z należyłą starannością, zgodnie z treścią art. 355 § 2 k.c. Również z treści tego przepisu wynika, że należyłą staranność określa się przy uwzględnieniu „charakteru tej działalności”. Do decyzji powoda pozostawał zatem dobór odpowiednich środków, dzięki którym nie doszłoby do sprzedaży paliwa, o jakości niezgodnej z powyższym rozporządzeniem. Gdyby bowiem przyjąć, że powód nie ma „żadnych” możliwości monitorowania jakości sprzedawanego paliwa przed wprowadzeniem go do obrotu, to należałoby przyjąć, że powód nie ma możliwości prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej, w sposób zgodny zarówno z warunkami koncesji, jak również z obowiązującymi przepisami prawa. Wymóg sprzedaży paliwa zgodnego z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami prawa jest jednym z podstawowych obowiązków, który musi być spełniony, aby można było mówić o prowadzeniu działalności koncesyjnej zgodnej z przepisami prawa. Mając to na względzie, mylnie jest przekonanie powoda, że zakres jego obowiązków w przedmiotowym zakresie ogranicza się jedynie do pozyskania od dostawcy odpowiedniej dokumentacji dotyczącej jakości sprzedanego powodowi paliwa (k. 27 akt adm.), zwłaszcza, iż jak słusznie zauważył pozwany w odpowiedzi na odwołanie, dokument ten nie zawierał w ogóle parametru - stabilność oksydacyjna: wg wymagań jakościowych w ujęciu czasowym min. 20 (h), poprzednio „odporność na utlenianie”, a jedynie parametr odporność na utlenianie w ujęciu wagowym (poz.14 w tabeli). Należy tu podkreślić, że jedynym podmiotem, który nie ma żadnej możliwości sprawdzenia jakości paliwa jest konsument. Skoro powód podjął się prowadzenia działalności koncesyjnej w przedmiocie obrotu paliwem powinien był podejmować działania dotyczące monitorowania jakości nabywanego paliwa do dalszej sprzedaży. Powód nie wykazał w niniejszym postępowaniu, aby podejmował jakiegokolwiek działania dotyczące sprawdzenia rzeczywistej jakości paliwa od dostawcy przed wprowadzeniem go do sprzedaży konsumentom. Powyższe pozostaje w ewidentnej sprzeczności z obowiązkiem podjęcia odpowiednich aktów staranności koncesjonariusza, aby nie doszło do naruszenia warunku 2.2.1 koncesji, z którego wynika, że nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów. Z powyższych względów, wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, którym zmierzał do wykazania braku możliwości zapobieżenia wprowadzeniu do obrotu paliwa o parametrach ustalonych w ramach postępowania podlegał pominięciu, jako nieistotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Z powyższego wynika, że powód dopuścił się nieprawidłowości polegającej na nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji poprzez wprowadzanie do obrotu oleju napędowego, którego parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem, co stanowi naruszenie warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 14 maja 2015 r. nr (...) ze zmianami.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej przy czym, nie jest wymagane wykazanie zwinionego działania przedsiębiorcy. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma charakter obligatoryjny.

W przekonaniu Sądu w niniejszej sprawie zachodziła podstawa do nałożenia na powoda kary pieniężnej w punkcie 2 decyzji na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne ponieważ, jak już wyżej wskazano prowadził obrót olejem napędowym o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia z dnia 9

października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1680). Powyższe działanie stanowiło naruszenie warunku koncesji zawartego w treści pkt 2.2.1. koncesji.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie natomiast z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Ponadto, według ust. 6a Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W niniejszej sprawie, przy ocenie stopnia szkodliwości czynu zasadnie pozwany wskazał na okoliczność, że badania laboratoryjne wykonane przez akredytowane laboratoria wykazały naruszenie normy jakościowej w zakresie parametru odporność na utlenianie oraz, że przekroczenie normy tego parametru w kontrolowanej partii oleju napędowego było znaczne. Powyższe wynikało bowiem z faktu, że przekroczenie parametru stabilności oksydacyjnej w oleju napędowym wyniosło w trakcie kontroli 26,85 % (12,8 h). Tymczasem według rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, obowiązującego w dniu kontroli u powoda, norma dla tego parametru wynosiła min. 20 [h]. Wskazać tu też należy, że żadne następcze działania powoda nie mogłyby doprowadzić do zniwelowania negatywnych następstw wynikłych z wprowadzonego już do obrotu paliwa, o niewłaściwej jakości.

Nie miał zatem racji powód, że stopień szkodliwości czynu jest znikomy. Powyższe okoliczności świadczą o stopniu szkodliwości czynu powoda w stopniu znacznym. Ustalenie szkodliwości czynu powoda w stopniu znacznym uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne. Należy tu dodać, że jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 listopada 2019 roku (sygn. akt I NSK 95/2018, Lex nr 2817533): „Prezes URE, mając na względzie cele prawa energetycznego, realia rynkowe i sytuację konsumentów, może więc podjąć decyzję o nieskorzystaniu z kompetencji określonej w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne nawet przy znikomej szkodliwości społecznej czynu. Jako że są to kryteria słusznościowe, których stosowanie jest wpisane w istotę uznania administracyjnego, sąd nie powinien co do zasady zastępować Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w ocenie, czy w danych okolicznościach wspomniane kryteria wymagają nałożenia kary, czy raczej odstąpienia od jej nałożenia.”

W niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała żadnych okoliczności, które mogłyby skutkować zmniejszeniem nałożonej kary. Z treści zaskarżonej decyzji wynika bowiem, iż pozwany przy wymiarze kary uwzględnił wszystkie przesłanki, o których mowa w treści cytowanego wyżej art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Mając powyższe na względzie oraz treść art. 56 ust.3 cytowanej wyżej ustawy przyjąć należało, iż nałożona na powoda kara w wysokości 24.000,00 zł stanowiąca (...) % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej w 2019 roku, poprzedzającego rok wydania decyzji nie jest zbyt surowa i nie wpłynie w sposób znaczący na sytuację finansową powoda. W sposób prawidłowo pozwany dokonał również oceny stopnia zawinienia, przyjmując że powód nie dokonał żadnych działań ostrożnościowo – prewencyjnych.

Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonych naruszeń, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Kara administracyjna nie stanowi bowiem odплаты za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości 24.000,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku

prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SO Jolanta Stasińska